

motibus multò aliter, quām in præcedentibus commixtas. Eius Theoria secūdum Copernicū sic habet. Centro Mundi A (quod hīc vt & in præcedentibus, est orbis magni centrum) orbis magnus est B C D. E centrum est, circa quod, eccentrus eccentrici centrum eccentrici epicycli circumagit in circello F G, diuersis tamen legibus, Quoties enim terra in

N apogæi s vel perigæi d linea fuerit: eccentrici centrum in F fastigium circelli ab A remotissimum ascendit, igitur ipsius eccentrici positus est H: Ipse verò Mercurius inuenitur in epicycli imo fastigio, s vel L, ad centrum eccentrici proximo, itaque eo situ circulus viæ Mercurij est K M L, omnium, quām potest esse angustissimus (Huic in D theoria correspondet, pag. 164. epicyclus N I O) Sed si terra medio inter absides loco fuerit, vt in c: eccentrici centrum in G descendit, punctum centro mundi A proximum (hec omnino contrario modo à superioribus fiunt) & eccentricum in N O reponit. Ipse Mercurius autem in summum epicycli fastigium P vel Q, concedit, atque amplissimum viæ suæ orbem, iuxta P R Q describit (huic in D epicyclus P L Q correspondet) Statuit autem Copernicus, Mercurium non per circumferentiam sed per diametrum huius epicycli ascendere & descendere, cuiusmodi librationes iuxta modum pag. 125. explicatum, contingere possunt. His igitur motibus accidit, vt terra in s existente, prosthaphæreses parallaxeos Mercurij sint omnium minimæ, orbis enim Mercurij & minimus est, secundum K M L, & minimus appetat, quia terra ab eo remotissima est. Sed in perigæo D, orbis rursus quidem minimus est, sed maior appetat, quia proximus. In quadratura au-

tem